

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci navrhovatele **J. V.**, proti odpůrci **městu Hodonín**, se sídlem v Hodoníně, Masarykovo nám. 53/1, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy,

takto:

- I. Opatření obecné povahy č. 2/2012 - Územní plán Hodonína - schválené usnesením zastupitelstva města Hodonín č. 1371 dne 30. 10. 2012, **se** v části týkající se funkčního určení pozemků bloku domů ohraničených ulicemi Měšťanská, Dukelských hrdinů a Marxova, **zrušuje** dnem právní moci tohoto rozsudku.
- II. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovateli na náhradě nákladů řízení částku 5 000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] Včas podaným návrhem ze dne 20. 11. 2015 se navrhovatel domáhal zrušení opatření obecné povahy č. 2/2012 – Územního plánu Hodonín (dále též „ÚP“ nebo „ÚP Hodonín“), schváleného usnesením č. 1371 Zastupitelstva města Hodonín dne 30. 10. 2012, s nabytím

účinnosti dne 23. 11. 2012, a to v části týkající se funkčního určení pozemků bloku ohraničeného ulicemi Měšťanská, Dukelských hrdinů a Marxova ve městě Hodonín (dále jen „dotčený blok nemovitostí“).

II. Obsah návrhu

[2] Navrhovatel vlastní pozemek p. č. st. 2133, jehož součástí je budova č. p. 2299, v k. ú. Hodonín, město Hodonín, vše zapsané v katastru nemovitostí na LV č. 2843 u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Hodonín (dále jen „nemovitost navrhovatele“ nebo „nemovitosti navrhovatele“).

[3] Navrhovatel dovozoval svoji aktivní procesní legitimaci z vlastnictví výše uvedených nemovitostí, přičemž namítal, že do vlastnického práva mu bylo zasaženo vydáním ÚP Hodonín ze dne 30. 10. 2012. Konkrétně zařazením funkčního určení pozemků dotčeného bloku do kategorie Plochy bydlení v rodinných domech – BI (dále též „plocha BI“), neboť tím bylo omezeno jeho právo užívat, zhodnocovat a modernizovat existující bytový dům s pozemkem, a došlo tak i ke snížení hodnoty nemovitostí.

[4] Nemovitost navrhovatele v době koupě (dne 18. 12. 2008) sloužila jako bytový dům, jak vyplývalo z § 2 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, a z posledně stavebně povoleného stavu domu, neboť dům obsahoval v době koupě více než tři bytové jednotky. Toto tvrzení dokazuje Územní rozhodnutí o umístění stavby Obecného stavebního úřadu Hodonín ze dne 13. 10. 2009 a Územně plánovací informace Městského úřadu Hodonín ze dne 19. 6. 2009. Z těchto písemností rovněž navrhovatel dovodil, že jeho záměr rekonstruovat a modernizovat nemovitost musel být odpůrci znám.

[5] V původním návrhu předmětného ÚP byl dotčený blok nemovitostí zařazen do kategorie Plochy smíšené obytné – SM (dále též „plocha SM“). Při veřejném projednávání návrhu byl panem J. H., bytem M. 8, H., vyjádřen nesouhlas s tímto zařazením (doslovně): *„Nesouhlasím se zařazením plochy ohraničené ulicemi Marxova, Měšťanská a Dukelských hrdinů do skupiny „SM“ – plochy smíšené obytné, protože v této lokalitě je jednoznačná převaha bydlení nad občanským vybavením.“* Dle navrhovatele byl tento podnět námitkou, kterou vzápětí ústním vyjádřením odmítl zpracovatel návrhu ÚP Ing. arch. P. M.: *„Zařazení této lokality do plochy SM je důvodné, neboť vedle již existujících provozoven v ulici Měšťanská, je zde rovněž velká dopravní zátěž.“* Následně pan H. poukázal na fakt, že se v sousedním bloku nachází bytový dům, a proto by měl být přesunut z plochy BI do Plochy bydlení – kombinované – B (dále též „plocha B“). Podle navrhovatele tak pan H. požadoval i zařazení dotčeného bloku nemovitostí do plochy B.

[6] Ulice Měšťanská je v úseku dotčeného bloku nemovitostí fakticky i opticky spíše než pokračováním ulice Měšťanské prodloužením ulice Štefánikova. O té se dne 30. 12. 2012 na jednání zastupitelstva vyjádřil Ing. J. M.: *„Ulice Štefánikova vždycky byla považována za takovou druhou obchodní třídu nebo jednu z hlavních tepen a potažmo i v územním plánu z roku 97 už takto byla ulice Štefánikova schválena a vymezena. Nemovitosti přiléhající do ulice Štefánikova měly funkci smíšené centrální funkce přesně řečeno a všechno ostatní co na to dál navazovalo, byly věci určené pro bydlení.“* Požadavek odpůrce změnit funkční využití dotčeného bloku nemovitostí z původně navržené plochy SM na plochu BI, který byl

dne 30. 12. 2012 zastupitelstvem města Hodonín schválen, považoval navrhovatel i z tohoto důvodu za překvapivý.

[7] Dne 17. 4. 2013 navrhovatel podal k Městskému úřadu Hodonín, odboru rozvoje města, žádost o vyjádření k možnému využití jeho nemovitosti. Zmíněný úřad dne 7. 5. 2013 vyslovil v územně plánovací informaci nesouhlas s tímto záměrem, protože se dle ÚP nemovitost nacházela na ploše BI, a tedy bylo možné u ní činit jen běžnou údržbu včetně úprav k dosažení běžného standardu, avšak nepřípustné by bylo zhodnocení rozsáhlou rekonstrukcí, modernizací, přístavbou či nadstavbou.

[8] Na základě výše uvedených skutkových okolností, navrhovatel požadoval zrušení ÚP Hodonín. K tomu předložil řadu argumentů, s nimiž se musel soud v rámci řízení vypořádat.

[9] Úpravu návrhu ÚP označil navrhovatel za nepřezkoumatelnou, zejména pro nedostatečné odůvodnění změny funkčního využití území dotčeného bloku nemovitostí (z plochy SM do plochy BI). Nepřezkoumatelnost spočívá zejména v tom, jak se odpůrce vypořádal s podnětem pana H., uplatněným při veřejném projednání návrhu ÚP. Podnět k vyřazení dotčeného bloku nemovitostí z plochy SM byl odpůrcem chybně vyhodnocen jako připomínka, i když se jednalo o námitku. Tvrzení navrhovatel opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č.j. 1 Ao 1/2009-185 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je možno nalézt na www.nssoud.cz), z něhož dovozoval, že při přezkumech podle zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je přiznána aktivní legitimace všem vlastníkům nemovitostí, jejichž práva mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčena, a tedy okruh vlastníků, kteří mohou podat námitku, nemá být omezován jen na vlastníky veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření a zastavitelných ploch.

[10] S ohledem na skutečnost, že panem H. byla vznesena námitka, nikoliv připomínka, mělo rozhodnutí o ní naplňovat formální znaky správního rozhodnutí a odůvodnění mělo obsahovat náležitosti § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Textová část odůvodnění předmětného ÚP, obsahující i vyhodnocení připomínek a námitek, tak nesplňuje tyto zákonné požadavky, což má za následek nepřezkoumatelnost a nezákonnost přijatého ÚP.

[11] Navrhovatel rovněž považoval za nedostatečné, že se ke sporné změně funkčního využití území vyjádřila z dotčených orgánů pouze Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje. S přihlédnutím k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č.j. 2 Ao 2/2008-62, měl totiž odpůrce požádat o stanovisko všechny věcně příslušné orgány, oprávněné řešit problematiku související s vymezením ploch s rozdílným způsobem využití. Například i orgán ochrany přírody podle § 45i zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, jenž měl sdělit, zda je třeba posoudit návrh ÚP po úpravě z hlediska vlivů na životní prostředí.

[12] Příprava změny návrhu ÚP proběhla *de facto* utajeným způsobem, při němž bylo námitce pana H. vyhověno bez dalšího jednání či získání podrobnějších informací a podkladů, a to v podstatě nad rámec uplatněné námítky. Tímto byl dotčený blok nemovitostí zařazen do plochy BI namísto do plochy B. Navrhovateli (i ostatním dotčeným majitelům nemovitostí v oblasti) mělo být umožněno, aby se k nově stanovenému

funkčnímu využití území vyjádřil, protože sporná úprava návrhu ÚP přímo ovlivnila jeho oprávněné zájmy.

[13] Vzhledem k okolnostem změny funkčního využití území neměl navrhovatel možnost se o této dle něj podstatné úpravě dozvědět a ani se k ní vyjádřit, protože šlo o úpravu, kterou nemohl rozumně očekávat, a která nastala až po skončení veřejného projednání. Nebylo jasné, na jakém právním či faktickém základě byla změna přijata, když odpůrce, jako pořizovatel ÚP, musel z předchozích žádostí o poskytnutí územně plánovací informace vědět, že tato změna funkčního využití byla v rozporu se zájmy navrhovatele, na rozdíl od původního zařazení do ploch SM. Za podstatný navrhovatel označil rozpor již existující stavby s nově schváleným funkčním vymezením dotčeného bloku nemovitostí, v němž se stavba nachází, což je jedna z motivací podání tohoto návrhu na zrušení části ÚP.

[14] Účastníci veřejného projednání návrhu ÚP nebyli řádně poučeni o svých právech a dotčené orgány nebyly vyzvány k uplatnění stanovisek k podaným námitkám, jak vyplývá ze záznamu samotného jednání: „*Na závěr jednání byli přítomní naposledy vyzváni k uplatnění případných dalších připomínek a námitek s tím, že k později uplatněným připomínkám a námitkám se nepřihlíží. Vzhledem k tomu, že do konce veřejného projednání nezůstali žádní zástupci dotčených orgánů, nevyzýval je pořizovatel k uplatnění stanovisek k uplatněným připomínkám a námitkám. Dotčené orgány budou vyzvány písemně k podání stanovisek k uplatněným námitkám a připomínkám.*“

[15] Provedená změna funkčního využití území naplňuje pojem podstatné úpravy návrhu ÚP ve smyslu § 53 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), dle něž měl být návrh územního plánu znovu projednán, což by mělo vícero procesních důsledků. Odpůrce se tedy dopustil pochybení, které mělo za následek porušení procesních práv navrhovatele, protože opětovné projednání by mu umožnilo podat proti rozhodnutí námitky. Skutečnost, že změna funkčního využití naplňuje pojem podstatné úpravy, podporuje § 172 odst. 5 správního řádu, výklad Ministerstva pro místní rozvoj k dané problematice a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 5 AOs 1/2012-140. Princip § 53 odst. 2 stavebního zákona umožňuje oprávněným osobám reagovat na předem neočekávané, avšak pro ně zásadní změny návrhu, které nebyly do té doby předmětem jednání a zastupitelstvo o nich rozhodlo až na základě podaných námitek.

[16] Z uvedených důvodů došlo ze strany odpůrce při přijímání ÚP k porušení navrhovatelových práv a svobod dle Listiny základních práv a svobod, rovněž i principu proporcionality, zásady subsidiarity a minimalizace zásahu, jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu (konkrétně z rozsudků: č. j. 1 AOs 1/2009-120 a č. j. 2 AOs 4/2008-88). Postupem odpůrce byla překročena míra spravedlivé rovnováhy a přijaté řešení úpravy ÚP bylo v rozporu s principem minimalizace a subsidiarity zásahu do vlastnického práva navrhovatele, což mělo za následek snížení hodnoty jeho nemovitostí a tím bylo konkrétně zasaženo do jeho dílčího práva věc řádně užívat za účelem realizace svých zájmů a potřeb.

[17] Navrhovatel rovněž vyjádřil svou domněnku, že změna funkčního využití území dotčeného bloku nemovitostí mohla být způsobena konfliktem mezi soukromými zájmy odpůrce a veřejným zájmem občanů obce. Vyhodnocení ústního podání pana H. jako

připomínky a jejímu vyhovění bylo účelové, protože odpůrce neměl žádné relevantní důvody k přeřazení dotčených pozemků z plochy SM do plochy BI. Odpůrce byl povinen přihlížet ke stávajícímu způsobu využití těchto nemovitostí v souladu se zásadou legitimního očekávání. Navrhovatel navíc poznamenal, že pan J. H., jenž sporný podnět podal, zastával v době vydávání ÚP funkci zastupitele a místostarosty, což mohlo mít vliv na rozhodnutí o jeho podnětu.

[18] Závěrem navrhovatel uvedl, že zrušením napadené části ÚP nevznikne vlastníkům nemovitostí v dotčeném bloku nemovitostí a ani veřejnému zájmu žádná újma, naopak těmto vlastníkům bude umožněno rozsáhlejší zhodnocení jejich nemovitostí možností vybudováním nových provozoven pro rozšíření obecně potřebné infrastruktury, která bude sloužit nejen jim, ale potřebám všech občanů města a jeho návštěvníkům.

[19] Z těchto důvodů navrhovatel žádal zrušit opatření obecné povahy v části, týkající se funkčního určení pozemků dotčeného bloku nemovitostí a přiznat mu vůči odpůrci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření odpůrce k návrhu

[20] Odpůrce uvedl k tvrzení navrhovatele, že je vlastníkem bytového domu, že jde o rozpor se zápisem nemovité věci v katastru nemovitostí, a proto existenci bytového domu neprokázal. Ve výpisu z katastru nemovitostí k 1. 8. 2009, jenž odpůrce předložil k důkazu, byl objekt zapsán obecně pro funkci bydlení, přičemž v době sepsání vyjádření byl v katastru nemovitostí veden jako rodinný dům.

[21] V lednu 2012 získal odpůrce od Městského úřadu, obecního stavebního úřadu, informaci o Zpětvzetí návrhu na vydání stavebního povolení pro plánovaný záměr navrhovatele „Stavební úpravy a přístavba bytového domu, zpevněné plochy a garáž se zakladačem“. Zpětvzetí bylo podáno dne 26. 1. 2012, tedy před dnem 21. 3. 2012, kdy proběhlo veřejné projednání návrhu ÚP. Navrhovatel tímto deklaroval, že nikdy nebyl vlastníkem bytového domu.

[22] Podnět pana J. H. při veřejném projednání návrhu ÚP zpracovatel návrhu neodmítl, ale pouze vysvětlil, proč dotčenému bloku nemovitostí byla přiřazena plocha SM. Šlo o existenci provozoven drobné občanské vybavenosti v tomto bloku a nikoliv bytový dům navrhovatele.

[23] Podnět J. H. vyhodnotili odpůrce, určený zastupitel a zástupce zpracovatele návrhu ÚP jako připomínku při přezkumu dílčích připomínek a námitek uplatněných v rámci veřejného projednání. Povaha podnětu byla důkladně posouzena a v souladu s tehdejším zněním § 52 odst. 2 stavebního zákona bylo uzavřeno, že šlo o připomínku, neboť námítky byly vyhrazeny vlastníkům pozemků a staveb dotčených návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření a zastavitelných ploch a zástupcům veřejnosti, přičemž J. H. takovou osobou nebyl.

[24] K vypořádání připomínky byla provedena důkladná analýza dotčeného bloku nemovitostí, z níž vyplynulo, že se v oblasti nacházely pouze objekty sloužící

individuálnímu bydlení a drobné občanské vybavenosti, které jsou také přípustné u plochy BI. Změna funkčního využití sporné plochy tak nemohla způsobit újmu majitelům nemovitostí, neboť nebyla překážkou dalšího rozšiřování či modernizace jejich provozoven.

[25] Odpůrce namítal, že navrhovatel špatně interpretoval slova ing. M. Pan M. se vyjadřoval výhradně k povaze ulice Štefánikova, která má jinou výškovou i hmotovou strukturu než dotčený blok nemovitostí. Dále odpůrce považoval Krajskou hygienickou stanici za jediný legitimní dotčený orgán, proto jej vyzval po konání veřejného projednání k uplatnění stanoviska k připomínce. Krajská hygienická stanice JMK sdělila ve svém stanovisku ze dne 5. 4. 2012, č. j. KHSJM 15032/2012/HO/HOK, „že není v rámci projednávání ÚP Hodonín věcně příslušným orgánem k řešení problematiky související s vymezením ploch s rozdílným způsobem využití.“

[26] S ohledem na to, že se v dotčeném bloku nemovitostí v období mezi veřejným projednáním a vydáním ÚP nenacházela žádná nemovitost, která by nebyla přípustná v rámci plochy BI, a v té době odpůrce nevěděl o jakémkoliv záměru, jenž by v ploše BI nebyl možný, nebyla změna funkčního určení předmětného území z plochy SM na plochu BI podstatnou změnou návrhu ÚP. Proto nedošlo k zásahu do vlastnických práv majitelů nemovitostí v dotčeném bloku a ani k porušení principu proporcionality, zásady subsidiarity či nebylo třeba minimalizace zásahu.

[27] Od vydání napadeného ÚP byla nejen pořízena jeho změna č. 1 (vydáno dne 16. 9. 2014), ale rovněž bylo zahájeno pořizování změny č. 2. V průběhu těchto řízení navrhovatel nepožádal o prověření změny ÚP pro dotčený blok nemovitostí. Dle informací z obecního stavebního úřadu bylo navrhovatelem žádáno o povolení nadepsané Stavební úpravy objektu bydlení č. p. 2299, po jejímž dokončení měla stavba navrhovatele sloužit jako rodinný dům. Úpravy byly rozhodnutím ze dne 3. 2. 2014 dodatečně povoleny a dne 4. 6. 2015 byl vydán kolaudační souhlas. Nemovitost je tak v současné době užívána jako rodinný dům, v souladu s aktuálním zápisem v katastru nemovitostí.

[28] S ohledem na výše uvedené odpůrce navrhl, aby soud návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítl.

IV. Replika navrhovatele k vyjádření odpůrce

[29] Podáním, doručeným soudu dne 5. 1. 2016, se navrhovatel ohradil proti tvrzení odpůrce, kterým zpochybňoval existenci bytového domu. Odkázal jednak na svůj návrh ze dne 20. 11. 2015, v němž se této problematice věnoval, a jednak dodal, že již z dokumentace stavebního úřadu a z vyhlášky č. 501/2006 Sb. vyplynulo, že v době schválení opatření obecné povahy byl vlastníkem bytového domu. Vzhledem k tomu, že objekt obsahoval více než tři byty, nemohlo jít o rodinný dům. Dále odkázal na § 125 stavebního zákona, podle něhož platí, že nejsou-li dochovány doklady k účelu, pro nějž byla stavba povolena, byla určena k účelu, pro nějž je stavebně technickým uspořádáním vybavena. V době zřízení Katastru nemovitostí České republiky v roce 1993 byla předmětná budova zapsána se způsobem využití „objekt k bydlení“, přičemž tento pojem je nadřazenou

kategorií k bytovému či rodinnému domu. Zápisy byly rutinní a neměly za úkol uvádět skutečný technický stav zapisované budovy.

[30] Nepodloženým bylo tvrzení odpůrce, že by kdy navrhovatel svým jednáním deklaroval, že nikdy nebyl vlastníkem bytového domu. Ke zmíněnému zpětvzetí návrhu ze dne 26. 1. 2012 došlo z důvodů ekonomické krize a nesouhlasných námitek některých vlastníků sousedních nemovitostí. Navrhovatel následně zamýšlel rekonstruovat a modernizovat dům v měřítku odpovídajícím jen dosavadním rozměrům domu.

[31] Navrhovatel trval na tom, že námitka J. H. byla na veřejném projednání zamítnuta zpracovatelem návrhu ÚP. K nesprávnému vyhodnocení podnětu J. H. jako připomínky navrhovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, jež měla být odpůrci známa (konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/20009-185), na níž bylo odkazováno již v návrhu ze dne 20. 11. 2015. Navrhovatel zpochybnil i důkladnost odpůrcovy analýzy dotčeného bloku nemovitostí, protože před odsouhlasením změny funkčního určení území měl být zjištěn skutečný technický stav všech potencionálně dotčených nemovitostí (vedle nemovitosti navrhovatele šlo zejména o budovy č. p. 1950 a č. p. 2251).

[32] Z důvodu účinnosti ÚP pak nebylo možné rekonstruovat či modernizovat již existující plochy domu, které se nacházely v havarijním stavu. Ke změně stavby z bytového domu na rodinný dům byl navrhovatel donucen okolnostmi, protože jinak by nemohl provést její nezbytné úpravy.

VI. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[33] Krajský soud v Brně si k posouzení důvodnosti podaného návrhu vyžádal od odpůrce kompletní spisovou dokumentaci k napadenému opatření obecné povahy. Relevantní zjištění ze správního spisu jsou sumarizována níže, v rámci vyhodnocení důvodnosti jednotlivých bodů návrhu. Soud přezkoumal napadené opatření obecné povahy – územní plán, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v mezích návrhových bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného opatření obecné povahy (§ 101b odst. 2 a 3, § 101d odst. 1 s. ř. s. O návrhu soud rozhodl bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. **Soud shledal návrh důvodným.**

1. Rozsah návrhu

[34] S ohledem na dikci § 101d odst. 1 s. ř. s. bylo třeba nejprve určit rozsah a důvody podaného návrhu. Podle § 101b odst. 2 s. ř. s. musí návrh kromě obecných náležitostí podání obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Obsahuje-li návrh tyto náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Navrhovatel může kdykoli za řízení návrhové body omezit.

[35] V nyní projednávané věci bylo možné návrh ze dne 20. 11. 2015 považovat za perfektní v tom smyslu, že obsahoval jak obecné náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. (byl učiněn písemně, bylo z něj zřejmé, kdo jej činí, čeho se týká, proti komu směřuje,

co navrhuje a byl podepsán a datován), tak vlastní argumentaci (návrhové body) brojící proti napadenému ÚP.

[36] Navrhovatel zřetelně vyjádřil svoji vůli zrušit ÚP, a to v části týkající se funkčního určení pozemků bloku domů ohraničených ulicemi Měšťanská, Dukelských hrdinů a Marxova – tj. vymezil nárok, o němž požaduje rozhodnout. Řízení dle jeho návrhu ze dne 20. 11. 2015 tak bylo vymezeno jednak skutkově, z čehož bylo zřejmé, že brojí proti opatření obecné povahy - Územnímu plánu Hodonína, schváleného usnesením č. 1371 Zastupitelstva města Hodonín dne 30. 10. 2012 (s účinností od 23. 11. 2012), a jednak petitem, v němž bylo řízení omezeno pouze na výše uvedenou část pozemků ohraničených citovanými ulicemi.

2. Aktivní legitimace

[37] Krajský soud též posuzoval aktivní legitimaci navrhovatele. Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy či jeho části je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatele se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jeho právech.

[38] Aktivní legitimací se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185 (publ. pod č. 1971/2010 Sb. NSS), kdy v bodě 32 rozsudku uvedl, že „*potenciální zásah do práv je myslitelný v zásadě u každého vlastníka nemovitostí umístěných v území regulovaném územním plánem. Územní plán tím, že určuje podmínky pro využití ploch s rozdílným způsobem využití, s určením převažujícího účelu využití, přípustného využití, nepřípustného využití, podmíněně přípustného využití ploch a stanoví podmínky prostorového uspořádání apod. [srov. např. bod I. odst. 1 písm. f) přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb., stanovící obsah územního plánu] v zásadě omezuje vlastníka nemovitostí v takto určených plochách v jeho právu užívat nemovitost jiným než takto stanoveným způsobem*“.

[39] V daném případě navrhovatel prokázal výpisem z katastru nemovitostí (LV č. 2843 pro k. ú. Hodonín), že je vlastníkem pozemku v dotčeném bloku nemovitostí a též stavby umístěné na pozemku. Navrhovatel dovozoval svoji aktivní procesní legitimaci z vlastnictví dotčených nemovitostí a skutečnosti, že do jeho vlastnického práva bylo zasaženo vydáním ÚP, kterým došlo k funkčnímu určení území dotčeného bloku nemovitostí jako plochy BI. Tento zásah měl za následek výrazné omezení navrhovatele nakládat se svými nemovitostmi ve smyslu rekonstrukce a modernizace či jiného zhodnocení.

[40] Na základě těchto skutečností a s ohledem i na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl krajský soud k závěru, že navrhovatel splňuje podmínky aktivní žalobní legitimace dle § 101a s. ř. s.

[41] Nutno však k tomu zdůraznit, že otázku aktivní žalobní legitimace navrhovatele, jako procesní podmínku přípustnosti návrhu, nelze směřovat s otázkou aktivní věcné legitimace návrhu, tedy s otázkou jeho důvodnosti. Úspěch návrhu rozhodující měrou závisí na tom, zda bude v řízení prokázáno, že navrhovatel skutečně – jak v návrhu tvrdil – byl na svých právech zkrácen přijatým opatřením obecné povahy. Návrh sám zákonodárce nekoncepoval jako *actio popularis*, ale jako nástroj k ochraně subjektivního práva. Je-li návrhov

legitimace podmíněna tvrzením o zkrácení na právech, pak to jen předznamenává, že předpokladem úspěchu v řízení samotném (věcnou legitimací) je požadavek, aby v řízení bylo prokázáno, že k takovému ukřácení na právech skutečně došlo.

3. Zásady přezkumu opatření obecné povahy

[42] Krajský soud v Brně při přezkumu vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu. Pro její systematické uchopení je potřeba nejprve připomenout, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, publ. pod č. 740/2006 Sb. NSS, vyvinul algoritmus přezkumu opatření obecné povahy, který sestává z pěti kroků: 1) přezkum pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; 2) přezkum otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání *ultra vires*); 3) přezkum otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; 4) přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho části) se zákonem (materiální kritérium); 5) přezkum obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality.

[43] Při postupu podle tohoto algoritmu je soud limitován tím, že podle § 101d odst. 1 s. ř. s. je při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. I přes to činí první dva kroky algoritmu, vzhledem k jejich obsahu, z úřední povinnosti (viz též 28. odstavec usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010/116, publ. pod č. 2215/2011 Sb. NSS).

[44] Pokud jde o jednotlivé kroky algoritmu přezkumu opatření obecné povahy, pak k tomu soud stručně konstatuje, že nikdo z účastníků řízení a ani soud neměl pochybnosti o otázkách souvisejících s pravomocí a působností odpůrce k vydání napadeného opatření obecné povahy. Podmínky prvního a druhého kroku algoritmu soudního přezkumu tedy byly splněny. Soud tak mohl přistoupit ke krokům dalším, v nichž je vázán rozsahem a důvody návrhových bodů.

[45] Ještě před započítím přezkumu napadeného opatření obecné povahy na základě návrhových bodů soud považuje za vhodné vymezit základní hlediska či zásady přezkumu územního plánu, ze kterých při rozhodování věci vycházel.

[46] V procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. I v nyní souzené věci je předmětem sporu zejména rozsah zásahu do práv majitele pozemku a vážení různých zájmů a subjektivních oprávnění. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by tak byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. bod 114 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103, publ. pod č. 2552/2012 Sb. NSS). Soudu přitom nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití. Soud může přezkoumávat pouze to, zda příslušný

orgán postupoval při pořizování územního plánu a v řízení o jeho vydání v souladu se zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74, publ. pod č. 968/2006 Sb. NSS).

[47] Úlohou soudu v tomto typu řízení je bránit jednotlivce (a tím zprostředkovaně celé politické společenství) před excesy územního plánování a před nedodržením zákonných mantinelů, nikoliv však územní plány dotvářet. Při hodnocení zákonnosti územního plánu či jeho změny se pak soud řídí zásadami proporcionality a zdrženlivosti. Ke zrušení územního plánu či jeho změně by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření. Podle okolností konkrétní věci přitom může zrušit i jen část územního plánu, pokud charakter napadeného aktu takového rozdělení umožňuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, publ. pod č. 1462/2008 Sb. NSS).

4. Přezkum zákonnosti postupu při vydání ÚP

[48] Soud v rámci přezkumu vycházel ze skutkového stavu, který vyplývá z podání stran a z předloženého správního spisu k předmětnému ÚP. V rámci řízení o vydání územního plánu proběhlo dne 21. 3. 2012 veřejné projednání návrhu ÚP. Návrh přiřazoval dotčenému bloku nemovitostí funkční určení plochy SM, která je dle textové části návrhu ÚP určena ke smíšenému využití, převážně pro bydlení a občanské vybavení, kdy není účelné území podrobněji členit. Dle popisu přípustného využití lze tuto plochu využít pro pozemky staveb pro bydlení, též staveb a zařízení občanského vybavení, veřejných prostranství, sídelní zeleně a též pro pozemky související dopravní a technické infrastruktury.

[49] V průběhu jednání podal pan J. H., vlastník nemovitostí (pozemku a stavby) v dotčeném bloku nemovitostí, výše specifikovaný podnět, jímž vyjádřil nesouhlas se zařazením dotčeného bloku nemovitostí do plochy SM z důvodu převahy bydlení nad občanským vybavením v této oblasti. Jeho podnětu odpůrce vyhověl a změnil funkční určení z plochy SM na plochu BI. Plochy BI - bydlení v rodinných domech, zahrnují dle textové části ÚP činnosti, děje a zařízení související bezprostředně s bydlením individuálního charakteru převážně se soukromou zelení, vytvářející sevřenou urbanistickou strukturu se značnou intenzitou zastavení. Přípustným využitím (plochy BI) jsou pozemky rodinných domů, veřejných prostranství, sídelní zeleně a též pozemky související dopravní a technické infrastruktury.

[50] V posuzované věci je spornou povaha podnětu pana J. H. Odpůrce jej vyhodnotil jako připomínku, avšak navrhovatel namítal, že se jednalo o námitku, přitom toto nesprávné posouzení mělo závažné procesní důsledky.

[51] Podle § 52 odst. 3 stavebního zákona může nejpozději při veřejném projednání návrhu územního plánu každý uplatnit své připomínky a dotčené osoby podle odstavce 2 námitky, v nichž musí být uvedeno odůvodnění, údaje podle katastru nemovitostí, dokladující dotčená práva a vymezení území dotčené námitkou. Dle § 52 odst. 2 stavebního zákona mohou podat námitky proti návrhu územního plánu pouze vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření a zastavitelných ploch a zástupce veřejnosti.

[52] Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že pan H. byl oprávněn podat jak připomínku, tak i námitku, protože byl vlastníkem pozemku dotčeného návrhem zastavitelných ploch. Soud se v tomto bodě ztotožnil s názorem navrhovatele, který odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185 (citováno z něj již pod bodem 38). Za těchto okolností soud zkoumal celkový obsah podnětu uplatněného J. H. a jím projevenou vůli v tomto podnětu (zda jím uplatňoval připomínku či námitku). Obsah sporného podnětu soud ověřil ve správním spise.

[53] Z obsahu citovaného podání J. H. vyplývá jednoznačný záměr k podání námítky. Podatel sám takto označil podnět na třech místech dokumentu. Skutečnost, že se odpůrce k tomuto podnětu choval jako k připomínce, mělo několik negativních důsledků. Přestože se s připomínkami musí pořizovatel územního plánu také vypořádat, nejsou na toto vyhodnocení zákonem kladeny přísné formální požadavky a možnost přezkumu je výrazně omezena. Naproti tomu rozhodnutí o námitkách musí splňovat náležitosti uvedené v § 172 odst. 5 správního řádu, jehož nezbytnou součástí je řádné odůvodnění samotného rozhodnutí. Správní orgán se totiž dotýká v řízení o vydání územního plánu absolutních práv mnoha subjektů. Na místě je tak poskytnout vyčerpávající odůvodnění rozhodnutí o námitce, s formálními znaky správního rozhodnutí včetně náležitostí odůvodnění (§ 68 odst. 3 správního řádu). Soud tak musel přisvědčit námitce navrhovatele týkající se nesprávného vypořádání podnětu J. H. odpůrcem.

[54] Postup odpůrce při posuzování podnětu pana H. a jeho vypořádání nebyl v souladu s právními předpisy. Podnět byl výslovně označen jako námitka, také obsah podnětu tomu odpovídal, a tak jej měl i odpůrce hodnotit v souladu se zněním § 52 odst. 2 stavebního zákona a též judikaturou Nejvyššího správního soudu. Soud současně podotýká, že podstatná nebyla jen sama kvalifikace podnětu (jako připomínky či námítky), ale především vypořádání podnětu. Pokud by vyhodnocení podnětu (ať už jako námítky či připomínky) dosahovalo požadované zákonné formy rozhodnutí o námitce, pak by nedošlo ke zkrácení práv navrhovatele a soud by nemusel z těchto důvodů přistupovat ke zrušení části ÚP. V tomto hodnocení se soud opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185. Za těchto okolností je tak třeba odpůrci vytknout, že se k námitce J. H. vyjádřil velmi stručně se zcela absentujícím odůvodněním: „*Jedná se o připomínku k začlenění předmětného bloku ulic v rámci ploch určených pro funkci SM – plochy smíšené obytné. V návrhu ÚP Hodonín bude provedena změna začlenění daného bloku, a to na funkci BI – plochy bydlení v rodinných domech.*“

[55] Nedostatečnost posledně citovaného odůvodnění použitého odpůrcem vyplývá z § 172 odst. 5 správního řádu, který mimo jiné stanoví, že jestliže by vyřízení námítky vedlo k řešení, které přímo ovlivní oprávněné zájmy některé osoby jiným způsobem než návrh opatření obecné povahy, a není-li změna zjevně též v její prospěch, zjistí správní orgán její stanovisko.

[56] Zásadním důsledkem nesprávného posouzení podnětu J. H. odpůrcem, který neaplikoval § 172 odst. 5 správního řádu, resp. postupoval v rozporu s ním, je poškození oprávněných zájmů navrhovatele, pro nějž způsob vyřízení podnětu J. H. s okamžitým dopadem na změnu funkčního využití dotčeného bloku nemovitostí v ÚP musel být minimálně překvapivý. Přitom § 172 odst. 5 cit. zák. pamatuje na situace, kdy vyřízení námítky vede k odlišnému řešení, než obsahuje samotný návrh opatření obecné povahy,

a pak správní orgán zjišťuje stanovisko osoby, jejíž oprávněné zájmy mají být ovlivněny (změna není v její prospěch). Je zřejmé, že zájmy navrhovatele a J. H. mohou být odlišné, avšak oběma osobám je třeba poskytnout stejnou možnost ochrany práv a oprávněných zájmů, což v daném případě nebylo splněno. Námitce J. H. bylo bez dalšího okamžitě vyhověno a na jejím podkladě byla provedena změna ÚP. Oprávněné zájmy navrhovatele byly zjevně přímo ovlivněny změnou návrhu ÚP. Soud pokládá za nesporné, že tato změna nebyla ve prospěch navrhovatele, což vyplývá nejen z jeho tvrzení, ale též z porovnání jím předkládaných Sdělení územně plánovací informace Městským úřadem Hodonín, odborem rozvoje města. V listině ze dne 19. 6. 2009 neměl tento odbor k plánovaným stavebním změnám navrhovatele žádných námitek s ohledem na jejich soulad s územním plánem města, naopak dne 7. 5. 2013 vyjádřil nesouhlas: „*Plocha určená pro předmětný záměr (pozemek st. p. č. 2133 v k. ú. Hodonín) se dle územního plánu (ÚP) Hodonín, vydaného zastupitelstvem města Hodonín dne 30. 10. 2012 s nabytím účinnosti dne 23. 11. 2012 nachází ve stabilizované ploše určené pro funkci „BI – plochy bydlení v rodinných domech“.* (...) *Z Vámi předložené žádosti (včetně přiložených půdorysů jednotlivých podlaží) je zřejmé, že se jedná o stavební úpravy stávajícího bytového domu, neboť jsou zde umístěny více než 3 samostatné bytové jednotky. Situování bytového domu v dané lokalitě však neodpovídá výše uvedenému funkčnímu využití této lokality.*“

[57] Pokud by odpůrce postupoval v souladu s § 52 odst. 2 stavebního zákona a posoudil správně podnět J. H. jako námitku s tím, že by rozhodnutí o ní obsahovalo řádné odůvodnění, měl by navrhovatel možnost se s konkrétními důvody a úvahami odpůrce seznámit. Následný postup dle § 172 odst. 5 správního řádu by mu také umožnil se k plánované změně ÚP vyjádřit. Odpůrce však nezákonným postupem tyto jednotlivé možnosti hájení práv a oprávněných zájmů navrhovateli odepřel. Tvrzení odpůrce, že mu nebyly známy stavební záměry navrhovatele, se nemohlo zcela zakládat na pravdě s ohledem na odpovědi Městského úřadu Hodonín, odboru rozvoje města, k žádostem navrhovatele o Sdělení územně plánovací informace (19. 6. 2009, 7. 5. 2013). Stavební záměr navrhovatele by se pak odpůrce především dozvěděl ze stanoviska navrhovatele, pokud by před zamýšlenou změnou ÚP postupoval v souladu s § 172 odst. 5 správního řádu. V dotčeném bloku nemovitostí se nyní podle katastru nemovitostí nachází mimo jiné dva objekty k bydlení a jedna stavba občanského vybavení, přitom pro jejich vlastníky je změna funkčního využití na plochu BI velmi diskutabilní. Vlastníci těchto nemovitostí však nebyli ve smyslu citovaného ustanovení správního řádu vyzváni k podání svého stanoviska k zamýšlené změně návrhu ÚP. Závěrem k tomuto bodu soud uvádí, že musí přisvědčit argumentaci navrhovatele, neboť postup odpůrce při vydávání ÚP byl překvapivý a nezákonný.

[58] Podle § 53 odst. 2 stavebního zákona, dojde-li na základě veřejného projednání k podstatné úpravě návrhu územního plánu, posoudí se přiměřeně podle § 50 cit. zák. a koná se opakované veřejné projednání za účasti dotčených orgánů. Stanoviska dotčených orgánů, námítka a připomínky lze uplatnit nejpозději při opakovaném veřejném projednání, jinak se k nim nepřihlíží.

[59] Podle názoru soudu došlo vyhověním námitce pana H. ke změně návrhu ÚP naplňující znaky podstatné změny ve smyslu § 53 odst. 2 stavebního zákona. Uplatněním námítka v průběhu veřejného projednání došlo při zasedání zastupitelstva města dne 23. 10. 2012 ke

změně funkčního využití dotčeného území z plochy SM na plochu BI. Přestože se změna týkala pouze dotčeného bloku nemovitostí, soud ji považuje za podstatnou vzhledem k její povaze i počtu případně dotčených subjektů (nyní i do budoucna), včetně toho, že potenciálně dotčené subjekty nemohly uvedenou změnu předpokládat ani na ni reagovat, resp. brojit proti ní při veřejném projednání. Odpůrce tak měl nařídít opakované veřejné projednání, čímž by navrhovateli i dalším osobám umožnil využít procesních nástrojů k případné obraně svých práv. Soud tedy shledává, že odpůrce postupem nikoliv podle § 172 odst. 5 správního řádu ani dle § 53 odst. 2 stavebního zákona, upřel navrhovateli zákonem garantované možnosti ochrany vlastnického práva. Vzhledem k závažnosti tohoto pochybení soudu nezbylo, než napadené opatření obecné povahy v části funkčního vymezení dotčeného bloku nemovitostí zrušit.

[60] Soud poznamenává, že pan H. v uplatněné námitce v žádném ohledu nenavrhoval zařazení dotčeného bloku nemovitostí konkrétně do plochy BI. Nesouhlasil pouze se zařazením do plochy SM, vzhledem k převaze bydlení v dané oblasti. K porovnání situace si soud vyžádal od odpůrce rovněž předchozí platný územní plán, neboť provedení změny funkčního využití u dotčeného bloku nemovitostí nebylo dostatečně odpůrcem zdůvodněno (k objasnění záměru odpůrce). Nahlédnutím do ÚP města Hodonína, platného do účinnosti nyní napadeného opatření obecné povahy, mohl soud porovnat tehdejší a stávající funkční využití sporné plochy a jejího okolí. Předchozí územní plán výslovně neuváděl u sporné oblasti funkční využití, je však zjevné, že daná plocha sdílela stejný osud s bloky nemovitostí ohraničených ulicemi Herbenova, Sušilova, Marxova a Měšťanská, resp. Pravoslava Veselého, tř. Dukelských hrdinů, Marxova a Sušilova, označených jako plocha Br – plocha pro nízkopodlažní obytné objekty typu rodinných domků městského charakteru. V nyní napadeném ÚP jsou tyto bloky nemovitostí zařazeny do plochy SM, popř. do plochy B - bydlení kombinované. V této souvislosti pak není zdůvodněno, proč v nyní přezkoumávaném znění ÚP odpůrce nově zvolil u dotčeného bloku nemovitostí naprosto odlišné funkční vymezení, konkrétně místo původně navrhované plochy SM nově plochu BI, když u okolních ploch (s nimiž původně sporná plocha sdílela stejný osud), stanovil funkční využití jako plochy SM nebo plochy B. Vzhledem k nedostatečnému odůvodnění samotné změny funkčního využití, nebylo odpůrcem poskytnuto vysvětlení ani tohoto postupu (zvolení plochy BI a nikoliv plochy B nebo SM). Přitom by snad mohla ve věci postačovat pouze změna na plochu B, která by též vyhověla důvodům uplatněným J. H. v jeho námitce, a současně by neomezovala vlastnická práva navrhovatele v takovém rozsahu, jako nyní přezkoumávaná úprava ÚP.

[61] Ve věcech opatření obecné povahy může rozhodování správních soudů značně negativně zasáhnout do územního plánování obcí. Proto soud při svém rozhodování důkladně zvažoval možnost vzniku újmy ostatním vlastníkům nemovitostí dotčeného bloku nebo ohrožení veřejného zájmu. Takovou újmu však neshledal, a mohl tak přistoupit ke zrušení namítané části ÚP.

[62] Ačkoliv soud dospěl k závěru o zrušení posuzované části ÚP, mohl se vyjádřit i k dalším procesním námitkám navrhovatele. Konkrétně, že si odpůrce nevyžádal stanovisko všech věcně příslušných orgánů v souvislosti s vymezením ploch s rozdílným způsobem využití. S ohledem na to, že se v oblasti nenachází žádný zvláště chráněný zájem (orná půda, les apod.), soud přisvědčil tvrzením odpůrce, že vyžádání stanoviska Krajské

hygienické stanice bylo v posuzovaném případě dostačující. Soud nepřisvědčil tvrzení navrhovatele v tom, že účastníci veřejného projednání nebyli řádně poučeni o svých právech a dotčené orgány nebyly vyzvány k uplatnění stanovisek k podaným námitkám, neboť z obsahu správního spisu vyplynul opak.

[63] Soud tedy uzavírá, že postup odpůrce v procesu vydávání opatření obecné povahy byl nezákonný. Dojde-li soud ve smyslu § 101d odst. 2 věty první s.ř.s. k závěru, že opatření obecné povahy nebo jeho části jsou v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem, zruší opatření obecné povahy nebo jeho části dnem, který v rozsudku určí. Podle § 101b odst. 4 s.ř.s. se přitom § 76 použije přiměřeně. Podle § 76 odst. 1 s.ř.s. soud zruší napadené opatření obecné povahy pro vady řízení bez jednání rozsudkem za podmínek uvedených pod písm. a) až c) tohoto zákonného ustanovení. V posuzované věci soud shledal pro zrušení napadeného opatření obecné povahy především vady řízení uvedené pod písm. c) cit. zák., tedy podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (viz výklad výše). Nezanedbatelným byl i nedostatek důvodů opatření obecné povahy v napadené části ve smyslu písm. a) cit. zák. (viz výklad výše). Z těchto důvodů se soud dále nezabýval námitkami navrhovatele, které by přezkoumával ve čtvrtém či pátém kroku algoritmu a rovnou přistoupil ke zrušení předmětné části ÚP.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

[64] Po přezkoumání napadeného opatření obecné povahy dospěl soud k závěru, vázán návrhovými body, že územní plán města Hodonína nebyl ve vztahu k dotčenému bloku nemovitostí vydán zákonem stanoveným způsobem. V souladu se zásadami proporcionality, zdrženlivosti a kontinuity územně plánovací dokumentace, a s ohledem na obsah návrhových bodů a míru dotčení navrhovatele na jeho právech, soud konstatuje, že výše specifikované vady byly důvodem pro částečné zrušení napadeného opatření obecné povahy, a to v části týkající se funkčního určení pozemků bloku ohraničeného ulicemi Měšťanská, Dukelských hrdinů a Marxova ve městě Hodonín. V souladu s § 101d odst. 2 větou první s. ř. s. soud zrušil předmětnou část územního plánu ke dni právní moci tohoto rozsudku.

[65] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[66] Navrhovatel byl ve věci plně úspěšný, a soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Navrhovatel v řízení před správním soudem zaplatil pouze soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za podaný návrh, přitom jiné náklady řízení mu nevznikly. Soud proto zavázal odpůrce k náhradě nákladů řízení navrhovateli ve výši 5 000 Kč (soudního poplatku) a určil k tomu přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení

o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. února 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu